

jeg kan ikke andet end beklage det meget, hvad det ærede Medlem for Resten meget godt ved, da jeg har haft Lejlighed til tidligere at udtale det.

Saa udtalte det ærede Medlem, at der er en anden Røst, der er kommen frem, og denne Røst siger: Vi ville have Retten til det yderste. Det forekommer mig, at det ærede Medlem var særlig varm, da han sagde det, og det er vel noget ret menneskeligt, som ligger for os allesammen at blive varm, naar man taler om Retten. Det ligger Mennesket i Kødet. Naar vi taler om Retten, saa vokse vi ikke saa lidt opad. Jeg vil, naar der tales om Retten i dette Spørgsmaal, ganske stilfærdigt spørge, om der ikke kunde være Anledning til ogsaa fra anden Side at henvise til, hvad Retten er. Det er jo nemlig en Kendsgerning, at der i Grundloven, saavidt jeg erindrer i § 75, staar, at Folkekirkens Forfatning ordnes ved Lov. Deraf kunde man jo næsten drage den logiske Slutning, at det er en Ret for den danske Folkekirke at faa denne Forfatning, og det falder ogsaa udmærket i Traad med, hvad her er Tale om, thi det, som vi, der have stillet dette Forslag, særlig ønske, er jo, at hele Forfatningsspørgsmaalet maa blive overvejet, for at endelig Grundlovens Løfteparagraf kan ske Fyldest. Der kan, synes jeg, ogsaa være Tale om en fuldt begrundet Ret, idet vi kunne henvise til Grundlovens Ord.

Saa beklagede det ærede Medlem sig over, at Forslagsstillerne tog for lidt Hensyn til Folketinget. Det beklager jeg selvfølgelig ogsaa meget, og det ærede Medlem ved ogsaa godt, hvordan vi to her staa over for hinanden. Men jeg kan dog ikke se, at vi her i Landstinget skulde være afskaarne fra at sige, hvad der er vor inderligste Overbevisning, og at der deri skulde ligge noget, der i nogen Maade kunde være stødende for andre, naar vi sige det paa en høflig Maade. Det fattet jeg ikke. Jeg fattet aldeles ikke, at det, fordi vi have en afvigende Mening, skulde kunne bebrejdes os, at vi ikke tage tilbørligt Hensyn til andre. Og selve Sagens Realitet vedrørende, tror jeg, at der kan sættes et ganske artigt Spørgsmaalstegn ved Paastanden om, at vi ikke have taget Hensyn. Thi det vil jo ses, at efter det foreliggende Lovforslags § 2 skal der i Udvalget indtræde en af Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet valgt Formand, 4 af deres Embedsfæller udsete Biskopper, 1 Medlem af det teologiske og 1

Medlem af det juridiske Fakultet, som dertil udses af vedkommende Fakultet, samt mindst 20 andre Medlemmer af Folkekirken, dels gejstlige, dels Lægfolk, som vælges af Ministeren. Jeg synes dog, det er et Bevis paa, at vi Forslagsstillere have vist saa stor en Imødekommenhed og Tillid til Ministeren, som vel tænkes kan, naar kun 6 Medlemmer ere forudbestemte, men det er overladt til Ministeren at vælge mindst 20 andre. Det er mig en Gaade, at dette kan udlægges derhen, at vi tage for lidt Hensyn.

Sagen i sin Helhed vedrørende maa jeg sige, at jeg meget beklager, at det ærede Medlem har stillet sig saa afvisende, endogsaa i den Grad, at han foreslaar at nægte Forslagets Overgang til 2den Behandling — saadan opfatter jeg det i alt Fald. Jeg beklager det meget. Thi efter den Indfyldelse, det ærede Medlem har, forudsætter jeg, at det er omtrent det samme som at sige, at Forslaget ikke kan føres igennem, og det beklager jeg i allerhøjeste Grad.

S. Jensen: Jeg skal give et kort Tilsvaret til, hvad det ærede Medlem, der nu havde Ordet, udtalte. Jeg udtalte, at Lovforslaget om Menighedsraad gik ud paa at bygge fra nedden, og der henholdt jeg mig til, hvad der staar i Flertallets Beretning, thi der lastes jo netop det, at man spreder Myndigheden ud over saa store Kredse, at man vil danne et Raad i hver Sognemenighed; det er i alt Fald dog at begynde fra nedden. Og saa mente jeg, at saa maatte Flertallet jo gaa ud paa at bygge fra oven. Vil det ærede Medlem hellere have, at vi skulle begynde over alt eller paa Midten, saa spiller det ingen Rolle for mig; men Sagen er dog den, at Flertallet ikke vil begynde fra nedden; den Sag er klar, det vil Flertallet ikke kunne benægte, og det peger for saa vidt ogsaa paa, at vi skulle begynde fra oven. Thi for det første taler derfor den gamle, historiske Erfaring, at den Maade have vi bygget paa saa ofte. Og saa er der ogsaa det, at man i det foreslaaede Udvalg skal have 4 Biskopper og 2 Professorer. Jeg har ikke sagt, at Forslagsstillerne ikke have vist Ministeren Hensyn, men nu kunde jeg dog fristes til at sige, at det bliver jo dog Ministerens Sag, om han vil have den Barnepige, man her vil give ham, naar han skal til at forelægge kirkelige Lovforslag. Thi det er noget saadant, det gaar ud paa, det kan det ærede Medlem ikke benægte, og det har han heller ikke benægtet. Hvis det fore-